

BOJ O PŘEDNOST

Přinese novela vyhlášky o speciálním vzdělávání změnu, nebo současné pojetí inkluze zabetonuje?

Vypadá to, jako by se hrálo o hodně, přitom tomu tak není. Ministerstvo školství skoro s ročním zpožděním oproti svým loňským jarním slibům připravilo novelu inkluzivní vyhlášky. Z jejího návrhu to vypadalo, že některé paragrafy, které vnášely do školství nerovnost běžného a speciálního školství, zmizí. A že v jiných budou slova upravena tak, aby více reflektovala potřeby škol, ve kterých se vzdělávají žáci s postižením, se speciálními vzdělávacími potřebami.

Při přípravě novely MŠMT mimo jiné odkazovalo i na praxi škol a školských poradenských zařízení, která ukázala, že některá legislativní pravidla zásadně komplikují uplatnění podpůrných opatření a zasahují do plynulosti výuky všech žáků. Tak jest psáno v odůvodnění novely. Připomíná i výsledky analýzy, kterou ministerstvo začalo zpracovávat už za předchozího ministra školství S. Štecha a kterou pak za nového ministra umožnilo zveřejnit jen velmi neochotně po dlouhém žádání redakce UN. Konečně, to je zřejmě standardní ministerský postup. V současnosti zase združuje dostupnost zápisu z diskuze o vypracování připomínek k novele vyhlášky o speciálním vzdělávání, které proběhlo na konci ledna.

Klíčem k pojetí novely je paragraf 19 odstavce 1, který do vyhlášky vnáší dvoj-
kolejný pohled na vzdělávání dětí se speciálními vzdělávacími potřebami a dělení na správné a to druhé. Tento odstavec ve vyhlášce říká: „Vzdělávání žáků uvede-
ných v § 16 odst. 9 zákona se přednostně uskutečňuje ve škole, třídě, oddělení nebo studijní skupině, která není zřízena podle § 16 odst. 9 zákona.“

Důležité je slovo „přednostně“, které degraduje speciální vzdělávání na jakýsi druhořadý způsob výuky a prostředí pro žáky s postižením. Od začátku jde hlavně o školy vzdělávající děti s lehkým mentálním postižením. Podle některých názorů by se mohly všechny tyto děti vzdělávat v běžných školách a tuto filozofii se podařilo prosadit i do legislativy zejména skupině aktivistů z neziskových organizací, které se zaštitily rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva ve věci osmnácti romských žáků z Ostravska z roku 2007, tedy z doby, kdy tito žáci navštěvovali dnes už neexistující zvláštní školy za dnes už neexistujících pravidel. Že stále argumentují právě tímto rozhodnutím, jemuž předcházelo trojnásobné zamítnutí této

žaloby soudy českými i malým senátem soudu Evropského a proti kterému se svými disenty postavili čtyři soudci senátu velkého, ukazuje mimo jiné i připomínka ministerstva spravedlnosti, ve které se říká: „*Ministerstvo spravedlnosti konstatuje, že předkladatel nijak neposoudil soulad svého návrhu s mezinárodními závazky v oblasti lidských práv, kterými je Česká republika vázána, a zejména Evropskou úmluvou o lidských právech a judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. Tato skutečnost je o to více naléhavá, že vyhláška č. 27/2016 Sb. byla přijata jako jedno z opatření k výkonu rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci D. H...*“

Zákopová válka

Je třeba zmínit, že se děti s hendikepem vzdělávaly v běžných školách už před rokem 2016, před přijetím první verze této vyhlášky. Pokud se pro toto řešení rodiče rozhodli, bylo tomu tak, ačkoliv třeba poradenští odborníci takové řešení nedoporučovali. Konečně, v současné době se před soudem projednává postup OSPODU v jednom takovém sporu, který má kořeny v roce 2013, a rozsudek potvrdil právo matky na to, aby pro svoje dítě s postižením vybrala běžnou školu. A to byly tři roky do zavedení současného pojetí inkluze. Když se totiž rodiče rozhodnou, že pro své dítě s hendikepem odmítnou odbornou speciálněpedagogickou péči v prostředí třídy a školy, které respektuje vzdělávací potřeby těchto dětí, mají na to právo, podobně jako mohou odmítnout pomoc lékaře.

Pohled na paragraf 19 odstavec 1 vyhlášky o speciálním vzdělávání v podstatě očekávaně rozdělil zástupce připomínkových míst na dvě strany. Jedna dávala za pravdu ministerstvu školství, které po relativně dlouhou dobu tvrdilo, že chce tento paragraf prostě vyškrtnout. Jednalo se o připomínková místa, která mají blíže k praxi – například Svaz měst a obcí ČR,

kteřý sdružuje množství zřizovatelů obvykle běžných škol, školské odbory, Svaz průmyslu a dopravy a pochopitelně Unie zaměstnavatelských svazů, kterou zastupuje její člen – Asociace speciálních pedagogů, organizace, která za změnu pojetí oblasti vzdělávání žáků se speciálními vzdělávacími potřebami bojuje už dlouho.

Naopak pro zachování současné dikce tohoto odstavce se postavily ombudsmanka a ministerstvo práce a sociálních věcí, které jsou s neziskovým sektorem dlouhodobě úzce propojeny, ministerstvo spravedlnosti, pochopitelně zmocněnkyně vlády pro lidská práva z Úřadu vlády ČR a bez překvapení i ministerstvo zdravotnictví. V tomto případě to není žádné překvapení proto, že za ministerstvo zdravotnictví

„**Jestliže se MŠMT zlomilo do předklonu již ve věci v podstatě bezvýznamné vyhlášky, jak asi může dopadnout avizovaná tvorba věcného záměru novely školského zákona?**“

měla na vypořádání mluvit Klára Šimáčková Laurenčíková, která prosazovala tvrdý postoj proti základním školám praktickým i v době, kdy pracovala na ministerstvu školství, posléze jako představitelka České odborné společnosti pro inkluzivní vzdělávání radila ministrům školství a práce a sociálních věcí, než se podařilo vliv zástupců neziskovek označovaných někdy jako „politické“ ministru S. Štechovi minimalizovat.

Na ministerstvu zdravotnictví je v současnosti podle sdělení z tiskového odboru v pracovním poměru v odboru koncepcí a reform, oddělení koncepcí a strategií. Řeší agendu dětského duševního zdraví a je členkou výkonného výboru strategie reformy psychiatrické péče. V rámci vypořádání ji však zastoupil její manžel Martin Šimáček, který na ministerstvu zdravotnictví ovšem nepracuje. Zase podle tiskového odboru MZ s ním pouze byla uzavřena dohoda o provedení práce na odborné poradenství s řízením projektů v rámci projektu Deinstitutionalizace služeb pro duševně nemocné. Pravděpodobně to s pojetím inkluze a novelou vyhlášky nějak souvisí. Toť tedy hlas ministerstva zdravotnictví při jednání o změně vyhlášky o speciálním vzdělávání.

adriaticfoto / Shutterstock

Upřednostnění prý zamezuje diskriminaci

Zmocněnkyně vlády pro lidská práva při Úřad vlády ČR ve své připomínce říká, že „materiál navrhuje zrušení ustanovení o přednostním vzdělávání dětí, žáků a studentů se speciálními vzdělávacími potřebami ve školách, třídách, odděleních nebo studijních skupinách hlavního vzdělávacího proudu... Školský zákon pouze vymezuje podmínky zařazení a vzdělávání těchto dětí, žáků a studentů ve třídách nebo skupinách zřízených podle § 16 odst. 9 školského zákona,“ čímž vlastně potvrzuje, že vyhláška jde nad zákon, což se nesmí.

Upřednostnění vzdělávání v běžném proudu před vzděláváním ve speciální škole podle ní odpovídá zákazu diskriminace, principu nejlepšího zájmu dítěte, povinnosti zajistit účinný přístup postiženého dítěte ke vzdělání podle Úmluvy o právech dítěte. Je to odraz názoru, že speciální vzdělání je diskriminační, někdy se dokonce mluvilo o „méně kvalitním“. V připomínce nemůže chybět ani poznámka, že „v neposlední řadě je tento princip v souladu s rozsudkem D. H. a ostatní proti České republice a vnitrostátními dokumenty, které upravují výkon tohoto rozsudku“.

Odbor kompatibility Úřadu vlády k tomu ještě vysvětluje, že „výuka těchto žáků by měla, pokud jsou k tomu vhodné předpoklady, probíhat ve „standardní škole“. Když odmyslíme nestandardní termín standardní škola, je zajímavá věta „pokud jsou k tomu vhodné předpoklady“. Jestliže by se ve vyhlášce objevila, dalo by se s tím souhlasit za předpokladu, že vhodné předpoklady by byly nižší počet žáků,

individualizace výuky, speciálněpedagogické metody a formy práce, dostatek reedukačních pomůcek a učitel-speciální pedagog.

Málo intenzivní úsilí

Veřejná ochránkyně práv Anna Šabatová s vyškrtnutím direktivy o přednostním zařazování dětí s postižením do běžných škol také nesouhlasí. „Česká republika nevěnuje dostatečně intenzivní úsilí na zajištění kvalitního inkluzivního vzdělávání, neboť významný počet chlapců a dívek se zdravotním postižením se vzdělává nadále ve školách a třídách mimo školy hlavního vzdělávacího proudu. Navrhovaná právní úprava je krokem zpět vzhledem k opatřením, která Česká republika přijala od vydání závěrečného doporučení směrem k zajištění inkluzivního vzdělávání,“ tvrdí. Dá se tomu rozumět tak, že cílem je, aby se ve speciálních školách vzdělával natolik nevýznamný počet žáků a žákyň, že by už ani nebyly potřeba.

Ustanovení vyhlášky může podle ní sloužit „jako důležitá pojistka proti nesprávnému zařazování žáků do speciálních škol a tříd (např. u hraničních případů, u kterých není dopředu zřejmé, zda poskytování podpůrných opatření v běžné škole postačí k tomu, aby žák naplnil své vzdělávací možnosti). Z toho důvodu považují za důležité ustanovení ve vyhlášce ponechat. Zároveň se domnívám, že by zrušení tohoto ustanovení mohlo do terénu vyslat negativní signál, že dochází k odklonu od společného vzdělávání.“ Problém je, že i společné vzdělávání může mít různé pojetí, neexistuje jedna pravda. Kdyby došlo k odklonu od současného direktivního pojetí inkluze, proč ne.

A. Šabatová upozorňuje, že školský zákon „nebrání tomu, aby byl žák do speciální školy či třídy zařazen již od samého počátku svého vzdělávání... Domnívám se však, že vhodným řešením této situace je osvěta, nikoli zrušení předmětného ustanovení.“ Pro osvětlení jejího názoru na inkluzi ještě její připomínka k jinému bodu vyhlášky: „Jsem přesvědčena o tom, že pro některé žáky je lepší individuální integrace v běžné třídě s občasnou výukou mimo kolektiv, než jejich zařazení do speciálních škol či tříd, kde by měli omezený nebo žádný kontakt s intaktními žáky bez oboustranné možnosti těžit z přínosů společného vzdělávání.“

K. Laurenčíková za ministerstvo zdravotnictví pochopitelně taky chce direktivní formulaci o přednostním zařazování dětí s postižením do běžných škol zachovat. „Nelze souhlasit s odůvodněním, že jde jen o vypuštění duplicity se zákonnou úpravou, neboť školský zákon přednostní vzdělávání dětí s postižením v běžných školách explicitně nezmiňuje.“

Pokud by přednost zmínil explicitně, nebyl by důvod opakovat ji ve vyhlášce. Pokud ji tak ale nezmiňuje, není možné, aby vyhláška „napravovala“ zákon. Aplikace „přednostního vzdělávání“ apriorně říká, co je nejlepším zájmem kteréhokoliv dítěte (vzdělávání v běžné škole), a vytváří představu vzdělávání „vyšší kvality“ a „nižší kvality“, což se konečně ze strany neziskovek v diskuzi o inkluzi objevilo. Ukazuje to na politické vidění světa vzdělávání, neznalost praxe a odlišné chápání nejlepšího zájmu dítěte. Odstranění tohoto odstavce ve vyhlášce prý „může mít negativní formativní účinek na aktéry vzdělávání a může vést ke zvýšenému tla- ▶

► ku na zákonné zástupce žáků s postižením ke vzdělávání v segregovaném prostředí speciálních škol“.

Nemáte pocit, že formulace „negativní formativní účinek“ jako by vypadla z propagandistického textu? Ministerstvo zdravotnictví tvrdí, že „přestože práva zákonného zástupce k volbě školy nejsou dotčena, je v situaci rozhodování o vzdělávací dráze svého dítěte s postižením zranitelnou osobou a z tohoto důvodu je třeba zvýšeně chránit vymahatelnost práv, které mu zaručují vyšší právní předpisy“. Jinými slovy, buď rodič pro dítě chce to, co mu doporučujeme my, nebo to nechce, chce něco jiného, je pomýlen a je nutné chránit ho před ním samým.

Posílení závazku poradenství

Podle ministerstva práce a sociálních věcí školský zákon „spíše obecně ukotvuje právo dětí na vzdělání v hlavním vzdělávacím proudu a právo dětí se speciálními vzdělávacími potřebami na bezplatné poskytování podpůrných opatření. Je však vhodné, aby i prováděcí vyhláška, která se cíleně této cílové skupiny týká, tento základní princip inkluze a závazek přednostně vzdělávat děti uvedené v § 16 odst. 9 v běžných školách převzala. Mezi oběma právními předpisy není rozpor, naopak vyhláška na základě ustanovení § 19 odst. 1 posiluje závazek pracovníků, kteří ovlivňují způsob vzdělávání dětí uvedených v § 16 odst. 9 školského zákona, aby na toto pamatovali a primárně hledali cestu k tomu, jak tento závazek u každého jednotlivého dítěte v praxi naplnit.“ Tedy vytváří tlak na pracovníky poradenství...

Je to ale vhodné? MPSV dodává: „Toto ustanovení nijak nelimituje pracovníky v případě, že inkluze těchto dětí není možná, využít k jejich vzdělávání takové formy vzdělávání, které § 16 odst. 9 školského zákona zavádí. Navíc taxativně uvedená znevýhodnění a diagnózy uvedené v tomto ustanovení nic nevytvářejí o celkovém potenciálu konkrétních dětí

vzdělávat se v hlavním vzdělávacím proudu a i z tohoto důvodu není vhodné jim tuto šanci brát.“

Zařazení do speciální školy je tedy zbavení dítěte šance. Jenže v praxi speciální škola často právě takovou šancí je.

MŠMT v připomínkovém řízení připomínky neakceptovalo. Vysvětlilo, že „dosavadní znění vyhlášky pouze parafrázuje pravidla vyjádřená v § 16 odst. 9 větě druhé školského zákona, že vzdělávání ve škole zřízené podle § 16 odst. 9 školského zákona je prostředkem ultima ratio (krajní prostředek, poslední pokus, pozn. red.), aplikovatelným jen pokud by vzdělávání ve školách a třídách hlavního vzdělávacího proudu při současném uplatnění podpůrných opatření nevedlo k naplňování vzdělávacích možností a k uplatnění práva na vzdělávání žáka se speciálními vzdělávacími potřebami.“

Připomíná taky, že podle Legislativních pravidel vlády se do vyhlášky nepřejímají ustanovení prováděného zákona a vyhláška nesmí nově upravovat věci, jejichž úprava patří do zákona. „V případě nezbytnosti jiného slovního vyjádření popsaného principu je třeba navrhnout příjmovou novelu zákona,“ tvrdí. Aby ale příliš nerebelovalo, hned k tomu dodalo: „Výše popsaný princip je třeba v praxi důsledně aplikovat. K tomu může vést zejména osvěta a vzdělávání pedagogů ve věcech inkluze, nikoliv duplicitní uvedení principu v právním řádu.“ MŠMT tedy v rámci připomínkového řízení opakovaně odmítalo zachovat ve vyhlášce větu o přednostním umístování dětí s postižením do běžných škol, nechalo si ale otevřená vrata pro slavnostní ústup celé armády. De facto neodmítlo pojetí přednostního vzdělávání, jen odkazovalo na nadbytečnost této deklarace.

Marcela Drboutová, vedoucí SPC v Praze 2 a tajemnice ASP, upozorňuje, že znění vyhlášky „není v tomto bodě prováděcí, ale nařizující. Jde tímto nad zákon. Řada

poradenských pracovníků postupuje nikoliv podle zákona, ale podle vyhlášky. Žák s diagnózou LMR (a lecky i s diagnózou střední a těžké mentální retardace) musí opakovaně, dlouhodobě selhávat ve škole hlavního vzdělávacího proudu, než mu je vydáno doporučení ke vzdělávání ve škole, třídě § 16 odst. 9.“ Vyplyvá to podle ní z výkladu NÚV zejména pro pracovníky PPP. „Rodičům se dostanou relevantní informace až v šesté třídě, kdy opět hrozí opakování a poradna je posle s žákem do SPC (ovšem ani tady při působení ApSPC není zaručeno, že se rodičům opravdu dostanou veškeré informace),“ tvrdí.

Úmluva z druhé strany

Jestliže se zmocněnkyně vlády pro lidská práva při Úřadu vlády ČR zaštiťuje Úmluvou o právech dítěte pro zachování příslušného odstavce, Svaz měst a obcí ČR se o stejný dokument opírá při návrhu na jeho vyškrtnutí. Mimo jiné upozorňuje na dikci, jež říká, že státy, které úmluvu přijaly, „podnětují rozvoj různých forem středního vzdělání zahrnujícího všeobecné a odborné vzdělání, čini je přijatelné a dostupné pro každé dítě a přijímají jiná odpovídající opatření, jako je zavádění bezplatného vzdělání a v případě potřeby, poskytování finanční podpory“ a také uznávají, že „duševně nebo tělesně postižené dítě má požívat plného a řádného života v podmínkách zabezpečujících důstojnost, podporujících sebedůvěru a umožňujících aktivní účast dítěte ve společnosti“ a „uznávají právo postiženého dítěte na zvláštní péči...“

Svaz průmyslu a dopravy ČR zdůrazňuje, že konečné rozhodnutí, do které školy bude dítě chodit, je v kompetenci žáka, resp. jeho zákonného zástupce, a ne pedagogicko-psychologického pracoviště.

Unie zaměstnavatelských svazů ve své obecné připomínce shrnula hlavní výhrady a hlavní faktory ovlivňující kvalitu vzdělávání dětí se speciálními potřebami. „V rámci probíhající inkluze mají školy zřízené podle § 16 odst. 9 SZ právoplatně

Denis Kuvaev / Shutterstock

Podle M. Drboutové MŠMT potvrdí, že veškerá znění z dílny bývalé ministryně školství K. Valachové, neziskovek a Národního ústavu pro vzdělávání byla správná. „Je tedy otázkou, proč ministr školství hovoří o narovnání podmínek vzdělávání, financí a dalších mezi základním vzděláváním ve školách tzv. ‚běžných‘ a školách zřízených podle § 16 odst. 9 školského zákona. Původní návrhy konzultovalo MŠMT vstřícně a reálně. Konečná podoba úprav však nabízí otázku, k čemu to vše bylo dobré,“ říká.

Zbytečná práce

Předsedu ASP Martina Odehnala celá „šaráda“ okolo vypořádávání připomínek dlouho odkládané novely vyhlášky rozzlobila a obrátil se na ministra školství R. Plagu otevřeným dopisem. Píše v něm, že na rozdíl od některých „neziskových“ beneficentů štedrých dotací poskytovaných ministerstvem ASP řádově stovky hodin práce věnovala bona fide, pouze z přesvědčení o zlepšení podmínek pro vzdělávání těch, jimž osud již na startovní čáře naházel pod nohy celé hromady klacků. „A musím hned dodat: podmínky, které z kolosální nedovzdělanosti spojené s povýšeným všežnákovstvím, arogantního diletantství a čiré ideologické zaslepenosti autorů současné podoby vzdělávání dětí a žáků se SVP přinesly jen další ‚porci‘ oněch pomyslných klacků (namátkou alespoň dva hlavní ‚pilíře‘ aktuálního uspořádání: dokonale neefektivní, zato obludně nákladný systém tzv. podpůrných opatření a faktická rezignace na kvalifikovanou práci se žáky se SVP).“

M. Odehnal konstatuje, že bylo od začátku jasné, že novela prováděcího předpisu moc nezmění. ASP se snažila aspoň o pár „dílčích změn tam, kde stávající podoba obecně závazného právního předpisu dopadá na žáky se SVP nejtěživěji. Jak jsme uvedli mnohokrát, vyhláška č. 27/2016 Sb. je od základu úplně špatná, což ale z 90 % vyplývá z podoby příslušných ustanovení školského zákona. Měsíce věnované pokusům o několik nevelkých změn tohoto předpisu považujeme – zejména s ohledem na výsledky připomínkového řízení – za dokonale vyplývaný čas.“

Podle předsedy byla ASP zneužita k pouhému předstírání naplnění podmínky účasti zástupců odborné pedagogické veřejnosti, odborníků z praxe. Chce proto vyvolat diskuzi, zda vůbec má smysl s tímto MŠMT dál spolupracovat.

„Chce-li vedení rezortu výměnou za ‚klid k práci, (tedy že přestanou pršet udavačské dopisy do Bruselu) obětovat zájem skupiny těch nejbezpečnějších, je to věc svědomí a - řekněme – silného upozodnění sebeucty. Nabízí se však kardinální otázka: jestliže se MŠMT takto zlomilo do předklonu již ve věci v podstatě bezvýznamné vyhlášky, jak asi může dopadnout avizovaná tvorba věcného záměru novely školského zákona?“

a smysluplné opodstatnění, což je potřeba si jasně i při přijímání právních předpisů v oblasti speciálního vzdělávání uvědomit. Důkazem toho je, že v současné době se celá řada inkudovaných žáků vrací zpět ze základních škol. Odmítáme zcela názor, že ve školách zřízených podle § 16 dochází k segregaci dětí a žáků. Žáci si naopak nachází mezi svými vrstevníky dostatek kamarádů a podnětných situací. Školy zřízené dle § 16 odst. 9 SZ jsou rovněž pro stát finančně méně nákladné, kdy na třídu maximálně čtrnácti žáků stačí jeden učitel (speciální pedagog) a převážně jeden asistent... Vedle ekonomické stránky je zde rovněž stránka profesní. Na běžné škole učí pedagog s odborností pro daný stupeň základní školy a pro daný předmět. Na školách zřízených podle § 16 odst. 9 SZ vyučuje pedagog se stejnou odborností, rozšířenou o speciální pedagogiku. Jeden až dva speciální pedagogové na běžných základních školách s množstvím asistentů nejsou schopni zajistit speciální potřeby žáků inkudovaných...“

MŠMT reagovalo systémem „ptejte se mě, na co chcete, já si vyberu, na co odpovím“. Prohlásilo, že podporuje i rozvoj speciálního školství a souhlasí s doporučujícími připomínkami. Na rok 2019 bylo na tento segment ze státního rozpočtu vyčleněno o 800 milionu více než v roce 2018. To je jistě dobře. Informace, jak je to s potřebou speciálněpedagogické odbornosti pro učitele inkudovaných žáků, ale schází.

Nepřekročitelný evropský stín

Už v průběhu připomínkového řízení bylo jasné, že MŠMT prostě evropský stín nepřekročí. V jednom bodě v rámci vypořádání připomínek, který se týkal středního vzdělávání žáků s lehkým mentálním postižením a s jiným výrazně omezujícím psychickým postižením, píše: „Základním principem při plnění rozsudku D. H. ze strany České republiky je legislativní zamezení společného vzdě-

lávání žáků bez mentálního postižení ve třídách se žáky s mentálním postižením. Jedná se rovněž o požadavek Evropské komise vyplývající z Akčního plánu inkluzivního vzdělávání.“

Sečteno a potvrzeno – vlastně ani příliš nepřekvapí, že přestože návrh na zachování předmětného paragrafu 19 odstavce 1 byl v připomínkovém řízení opakovaně neakceptován, hup – najednou se prý vyloupil jeho dvojník: „Shledá-li ŠPZ, že vzhledem k povaze speciálních vzdělávacích potřeb žáka nebo k průběhu a výsledkům dosavadního poskytování PO by samotná PO ve škole, třídě, oddělení nebo studijní skupině, která není zřízena podle § 16 odst. 9 zákona, nepostačovala k naplňování vzdělávacích možností žáka a k uplatnění jeho práva na vzdělávání, doporučí ŠPZ zařazení žáka do školy, třídy, oddělení nebo studijní skupiny zřízené podle § 16 odst. 9 zákona.“ Zástupkyně SMO ČR Marcela Štiková (předsedkyně školské komise) v rámci připomínek uplatnila stanovisko (prý podobně jako další) „akceptujeme, ale nesouhlasíme“.

M. Drboutová z ASP konstatuje, že by to bylo pouze zopakování části textu ze školského zákona (odst. 9 § 16), tedy nesmyslná duplicita. Očekává ale, že vypuštění slova „přednostné“ by bylo pro ombudsmanku, Šimáčkovu či Úřad vlády nepřijatelné. „Vědí, že slovem ‚přednostné‘ jde vyhláška nad zákon, proto také na tomto slově trvají a tvat budou – je jisté, že při plánované úpravě školského zákona bude toto znění zásadním požadavkem. Podle poslední informace, kterou máme z průběhu vypořádání, bude odst. 1 vrácen v původní podobě. Konečně lidé, kteří dřív mluvili za neziskovky, ve svých připomínkách podmiňují akceptaci některých bodů pouze za podmínky ‚zachování § 19 odst.1‘. Považuji to za naprostou nehoráznost, která nemůže vycházet z ničeho jiného než z jistoty, že mohou podmiňovat a požadovat,“ kritizuje M. Drboutová.